

DAGJE CIRCUS

Wat gilde je toen het licht uitging
en het grommen begon.

We wezen naar de gaatjes in het tentdoek,
dat het net lichtpunten waren

en hoe achter de schermen
de beesten veilig opgesloten zaten.

's Avonds keek je omhoog
en veranderden de sterren in gaten.

Je dommelde in, melig
om dat donker, die kooien erachter.

Voor iedere blauwe envelop hadden we een mannetje als Rick, die er een bootje van vouwde dat echt kon drijven.

Als een stilte dreigde uit te dijen, rende hij al in zijn blootje langs het tehuis. Bij elke mars strooide hij bananenschillen

als bruidsrijst voor zich uit. Zolang wij maar rechtop bleven bestaan. Al vergaten we hem steeds vaker

bij te schenken. We lachten iedere dag een beetje later en zelfstandiger. Als hij belde, namen we soms wel op

maar uiteindelijk verdampte Rick uit onze agenda's en gesprekken.

De moeders beklommen iedere zondagochtend de rotsen om te luisteren naar het luiden van de kerkklokken. Met ducttape waren wij op hun ruggen geplakt. We voelden hun hartslag door het schouderblad. We hoorden de kruidenbitter in hun borst.

Lief gewas, zeiden ze tegen ons. Zie hoe aarde de wortels als rietjes gebruikt om alles leeg te zuigen.

Lieve aarde, zeiden we tegen hen. Zie hoe gewas je drooglegt om groener over te komen.

Dan kleefden ze ons weer aan de boom en trokken de velden in. Ze hoorden het huilen van de man, om te mogen huizen in hun hoofden en buiken. Dagen waarin het van mensen afraken een ware gave was, soms zingen we er in bed nog zachtjes over.

je teen stoten en het opkomen van de
godverdomme bewijst het bestaan van
haarden in je lijf wachtend om te worden
aangestoken door ooggetuigen dreeft in je
saucijs hoek tegen elleboog het geluid
van een luchtalarm (jij: het is de eerste
van de maand maar het voelt als de laatste)
duif koerend op de toonhoogte
van helikopters er was iets met kittens
het gras bij de plantsoenen zo groen dat
het wel heidens moest zijn doortijgeren
terwijl je niet meer hoeft onopgemerkt
zal het niet blijven en ook al is het steeds
onzeker welk mechanisme wat ontsteekt
vanochtend strelde ik je tenen met een
pollepel en gaf je nauwelijks thuis dat is
beter al knalt je hoofd tegen de wasbak
en kan je dan alleen maar schateren